

[Oluf Pedersen.]

landet rundt og fremhæver, at det, valget står imellem, er at spare op eller betale skat.

Jeg går ud fra, at den højtærede finansminister, selvom han ikke opgiver denne lov, hvad jeg havde ønsket — jeg mener, at uvejret er drevet over — ikke tror, at staten kan klare sig alene med privat opsparing. Det ville jo sige, at i så fald skulle staten låne borgernes penge, låne af de rige for at pantsætte de fattige, og det kan da forhåbentlig ikke være den høje regerings politik.

Udvalgets ordfører (Urban Hansen): Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt indlade mig i en polemik med det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, men jeg finder anledning til at fastslå at hvis der bliver tale om, at opsparingen skal ophøre inden de tre års forløb, er samtidig retten til præmie bortfaldet, og så kan det altså ikke få den indflydelse, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen anførte at det ville få.

Jeg forstod, at det ærede medlem mente, at der var tale om 90 mill. kr. Jeg kan ikke regne anderledes, end at 57 + 50 giver 107.

Oluf Pedersen: Ja, de 90 mill. kr. som opsparing for i år er da vel rigtige nok? Det svarer jo til de tal, finansministeren opgav forleden dag, så nu er det vist mig, der er på den rigtige side.

Det forholder sig sådan, at når man har opsparet beløbet i år og det viser sig, at der er sket en stigning, som svarer til denne opsparing, så får man for dette år i skatten fradraget opsparingspræmien; selvom man ikke har nogen opsparing næste år, får man alligevel præmien.

Jeg regner imidlertid, som jeg tidligere har sagt, hele denne forestilling for i virkeligheden at være en præmiering for kontoflytning. Det er til gavn for de rige. Man følger det princip, at alle de mennesker, der har råd til det, de bedst stillede, de, der kan spare op, skal, fordi de sparer op af deres overflod, have en belønning, og den skal betales af de dårligst stillede. Det er det princip, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen drager ud i dets yderste konsekvens, og deroverfor vil jeg gerne have at den høje regering skal svare: nej, den slags galskab vil vi dog ikke være med til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 110 stemmer mod 6; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om tipning [af Ninn-Hansen].

(Første behandling findes i tidenden sp. 1779, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 347).

Der var i betænkningen stillet 1 ændringsforslag om en ny affattelse af lovforslaget og 1 underændringsforslag til dette ændringsforslag.

Udenfor betænkningen var der stillet følgende underændringsforslag:

Af *Ingmar Wagner, Ragnhild Andersen, Alfred Jensen og Aksel Larsen:*

Til ændringsforslag nr. 1 i udvalgets betænkning.

Foran den foreslåede affattelse af lovens § 7, stk. 1, 2. led, indsættes:

„Til § 1.

I sidste og næstsidste linie udgår ordene „ mod erlæggelse af en afgift til staten på 15 pct. af indskudssummen“.

I forslaget til § 7 foran ordene „Stk. 1, 2. led, affattes således:“ indsættes: „I stk. 1, 1. linie, udgår „statsafgiften,“.

Efter forslaget til § 7 indsættes:

„Til § 10.

Stk. 3 affattes således:
„Den i behold værende indskudssum og gevinster hidrørende fra ulovlig deltagelse i tipning inddrages til fordel for statskassen.“

Af *Bertel Dahlgaard:*

Til ændringsforslag nr. 1 i udvalgets betænkning.

Foran den foreslåede affattelse af lovens § 7, stk. 1, 2. led, indsættes:

„Efter § 5 indsættes som ny paragraf:

„§ 6.

Ingen gevinst kan overstige 50 000 kr. pr. enkelttip (udfyldt kolonne [hovedrække] på tipskuponen).

Ingen person må i een spilleuge afgive mere end 48 enkelttips. Hvis een person i en enkelt uge afgiver mere end 48 tips, fortages retten til eventuelle præmier.“

Til den foreslåede affattelse af § 7, stk. 1, 2. led, 1. afsnit, tilføjes som nyt punktum:

„Såfremt der efter overskuddets størrelse og foranstående fordelingsregler tilfalder idrætsformål mindre end 4 225 000 kr. og „Ungdommens uddannelsesfond“ mindre end 800 000 kr., tildeles det, der mangler i de nævnte beløb, de pågældende formål af den indbetalte statsafgift.“

Lovforslagets tekst, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (*Halfdan Hendriksen*):

Jeg er glad over at kunne konstatere, at der under de mange og lange forhandlinger i udvalget om det foreliggende lovforslag fra alle sider og fra alle enkelte medlemmer har været tilkendegivet sympati for de tanker, der er nedfældet i lovforslaget.

Imidlertid har adskillige medlemmer forståeligt nok næret betænkeligheder ved at gå ind for en forøgelse af idrættens andel af tipsmidlerne, såfremt det i nævneværdig grad skulle gå ud over de andre formål, der skal tilgodeses ved hjælp af tipsmidlerne, de to fonds, der har kulturelle opgaver at opfylde, og tilskuddet til „Ungdommens uddannelsesfond“. Det har ikke været helt let at finde frem til en løsning. Det var et ganske overordentlig vanskeligt problem, når man på een gang ville give idrætten mere og alligevel ikke tage fra de andre fonds og „Ungdommens uddannelsesfond“, som har fået hjælp af tipsmidlerne. Naturligvis har alle udvalgets medlemmer været klar over og enige om, at idrætten er en kulturel faktor af rang. Ungdommens uddannelse spiller jo en stor rolle, og at idrætten har de rigtige former at arbejde

under, er af den allerstørste betydning både for børnene og for den opvoksende ungdom. Men der er naturligvis også andre kulturelle formål, det erkender jeg, der skal tilgodeses ved hjælp af de midler, som stammer fra tippingen.

Imidlertid lykkedes det under samrådet med den højtærede finansminister — og jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve, at den højtærede finansminister har vist nøjagtig den samme sympati og forståelse for idrætten som udvalgets medlemmer — at nå frem til en løsning af problemet. Man huggede den gordiske knude over og nåede frem til et forslag, hvorved idrætten kunne tilgodeses, uden at det gik ud over de andre formål, som tipsmidlerne skal anvendes til.

Under samrådet med finansministeren nåede man til enighed om, at maksimalpræmien, der i henhold til gældende bestemmelser er 50 000 kr., skulle forhøjes til 100 000 kr., og at bestemmelsen om, at ingen enkeltperson må tippe mere end 48 rækker, skulle bortfalde. I vort naboland Sverige er der en maksimalpræmie på 75 000 kr., men da det naturligvis er svenske kroner, svarer det til 100 000 danske kroner. Hvad angår begrænsningen med hensyn til, at ingen enkeltperson må tippe mere end 48 rækker, findes den ikke andre steder end i Danmark, heller ikke i de andre nordiske lande. Vor regel omgås naturligvis i høj grad, og det volder vanskeligheder på mangfoldige områder.

Hele udvalget kunne tiltræde finansministerens forslag om at forøge maksimalpræmien fra 50 000 kr. til 100 000 kr. og at fratage kravet om, at ingen enkeltperson måtte tippe mere end 48 rækker. Det er så heldigt, at det drejer sig om noget, som ikke behøver at ændres ved lov, men som kan ændres rent administrativt ved cirkulære eller ministeriel bekendtgørelse. Det ligger således i finansministerens hånd gennem meddelelse fra finansministeriet at bestemme, om maksimumspræmien skal være det ene eller det andet beløb, og ligeledes at fratage kravet om, at en enkeltperson kun kan tippe 48 rækker.

Jeg skal iøvrigt om hele denne sag henviser til udvalgets betænkning, som jeg er ganske overbevist om at alle de ærede medlemmer har gjort sig bekendt med. Jeg gør opmærksom på, at udvalget har delt

[Halfdan Henriksen.]

sig i et flertal på 15 medlemmer og et mindretal på 2 medlemmer. Jeg vil dog straks sige, at uenigheden mellem flertallet og mindretallet udelukkende drejer sig om fordelingen af midlerne. Der er fuldkommen enighed om at gå op til en maksimumspræmie på 100 000 kr. og at frafalde kravet om, at ingen enkeltperson må tippe mere end 48 rækker.

Jeg vil på flertallets vegne anbefale ærede medlemmer at stemme imod det af mindretallet i betænkningen stillede underændringsforslag. Det er som sagt kun fordelingen, der er tale om, men når man ikke fra flertallets side har kunnet acceptere den fordeling, som mindretallet, der består af det ærede medlem hr. Heick og det ærede medlem hr. Paabøl, går ind for, er grunden den, at denne fordeling, som tilgodeser „Ungdommens uddannelsesfond“ — hvad vi alle i høj grad ønsker — således som den er formet, og som den måtte formes, når man skulle nå det resultat, de ærede medlemmer har ønsket, går ud over tilskuddene til idrætten og tilskuddene til de to fonds, der har almenkulturel interesse. Begge de ærede medlemmer har under udvalgsforhandlingerne udtrykt samme sympati for at hjælpe idrætten som de øvrige 15 medlemmer i udvalget.

Der er udenfor betænkningen stillet 2 underændringsforslag, det ene af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, det andet af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner m. fl. Jeg går naturligvis ud fra, at de ærede medlemmer selv vil motivere deres underændringsforslag, men jeg vil dog gerne fremsætte et par bemærkninger om disse. Det underændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, går ud på at bevare status quo, således at man bibeholder en maksimumspræmie på 50 000 kr. og også bibeholder begrænsningen med hensyn til, at ingen enkeltperson må tippe mere end 48 rækker. Når udvalget er gået ind for at forhøje maksimumspræmien fra 50 000 kr. til 100 000 kr. og for at frafalde kravet om de 48 rækker, har man gjort det for at stimulere tipningen for ad den vej at kunne skaffe flere midler til de formål, der tilgodeses ved loven. Da det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards

underændringsforslag går ud på, at der af statens midler i påkommende tilfælde skal stilles beløb til rådighed, hvis man ikke gennem tipsmidlerne får de tilstrækkelige summer ind, må jeg på udvalgsflertallets vegne under alle omstændigheder tilråde ærede medlemmer at stemme imod dette forslag.

Hvad angår det fra kommunistisk side stillede underændringsforslag, må jeg sige, at det vender fuldkommen op og ned på loven om tipning, og som følge deraf skal jeg på udvalgets vegne tilråde ærede medlemmer at forkaste dette forslag.

Sluttelig vil jeg gerne fremsætte en personlig bemærkning, idet jeg vil takke forslagsstilleren, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, for det initiativ, han har taget ved at fremsætte lovforslaget. Han har ramt lige i centrum, og nærmere målet kan en god idrætsmand ikke komme.

Heick: Adskillige medborgere i og udenfor denne sal har ligesom jeg lidt vanskeligt ved at forstå, at nationens ve og vel har noget at gøre med, om vi har lejlighed til at tippe eller ej, men når vi endelig skal have en lov om tipning, må vi have den gjort så fornuftig som muligt og navnlig sørge for, at overskuddet bliver fordelt til gode formål — og formål, hvis værdi vi alle kan se, men som vi kvier os ved at blokke skatteyderne for de tilstrækkelige midler til.

Da tipsmidlerne er tjent på idræt, er det naturligt, at idrætten får den første del af overskuddet, men det står dog sådan for mig, at vi kom et meget stort skridt i den rigtige retning, da vi i 1950 ved en ændring af tipsloven fik skabt mulighed for oprettelsen af „Ungdommens uddannelsesfond“. Den 20. maj 1950 udtalte ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard (folketingets forhandlinger 1949—50, sp. 4692):

„Samtlige udvalgets medlemmer mener ved denne ændring i tipsloven at have ydet et væsentligt bidrag til løsningen af et problem af meget stor betydning for dygtig, ubemidlet ungdom...“.

Jeg kan fuldtud slutte mig til disse betragtninger. Senere har vi et par gange her i folketinget beskæftiget os med „Ungdommens uddannelsesfond“, sidst i fjor, da vi

[Heick.]

gennemførte en væsentlig udvidelse af fondens virksomhed, foreløbig gældende for 3 år.

Et af de problemer, der knytter sig til denne lov, er, at der gøres indhug i de midler, som i tippingens første år blev opsamlet til det oprindelige formål, et andet er, at et flertal i denne sal var modstander af, at uddannelsesfondens midler skulle skaffes tilveje ved en særlig forhøjelse af arveafgiften. Det var derfor en overraskelse for mig, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som delte vor modstand mod sammenkoblingen af uddannelsesfonden og forhøjelsen af arveafgiften, og som heller ikke til daglig viser nogen trang til at plage skatteyderne mere end hårdt nødvendigt, i sin iver for at komme idrætten til hjælp fremsatte et lovforslag om ændring af tipsloven, hvorefter „Ungdommens uddannelsesfond“ ikke ville få en rød øre, før overskuddet kom op over 10 mill. kr. årlig.

Mit partis repræsentanter har i udvalget gjort en indsats for at sikre uddannelsesfonden bedre, end det sker efter det oprindelig fremsatte lovforslag. Hvis vi indenfor det samme overskud skulle give idrætten mere end nu, måtte andre selvsagt have mindre, og da der ikke var nogen vej frem gennem beskæring af de beløb, som de to ministerier har fået tillagt til fordeling efter samtykke fra finansudvalget, måtte vi tage de forslag til forøgelse af overskuddet, som sagkyndige i og udenfor udvalget har peget på.

Jeg tvivler nu på, at de foreslåede ændringer vil hidse spillelysten væsentligt op, og derfor tillægger jeg det overmåde stor betydning, at „Ungdommens uddannelsesfond“ sikres en rimelig andel i den første del af overskuddet. Det ærede medlem hr. Paabøl og jeg har da stillet det i betænkningen anførte underændringsforslag til flertallets ændringsforslag. Alle sagkyndige anslår, at ændringerne i spillereglerne vil forøge det årlige overskud til ca. 10 millioner; enkelte optimister siger 12 mill. kr. Ved et overskud på 10 mill. kr. vil flertalsforslaget give „Ungdommens uddannelsesfond“ 575 000 kr. årlig, medens vort forslag vil give fonden 1 100 000 kr. årlig. Forskellen beror på, at vort forslag ved dette overskudsniveau, altså de 10 mill. kr., vil

give de to ministerier hver 200 000 kr. og idrætten 125 000 kr. mindre om året end flertalsforslaget.

Vi skal om to år igen til at forhandle om „Ungdommens uddannelsesfond“, og ingen drømmer om at stille den ringere, end den er stillet i dag. Hvis vi til den tid har udtømt tipsmidlerne til dette formål og fortsat ikke vil angribe arveafgiften, hvad jeg ikke tror vi vil, må vi tage ekstra fat på skatteyderne. Det er ikke sikkert, at det vil være mere populært, end det er i dag.

Jeg vil derfor henstille til medlemmerne, at man stemmer for vort underændringsforslag. Endvidere vil jeg i overensstemmelse med udvalgets ordfører henstille, at vi stemmer for lovforslaget i dets helhed, herunder at der gives den højtærede finansminister bemyndigelse til at foretage de omtalte ændringer i spillereglerne. Jeg vil endelig henstille, at man forkaster de underændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner m. fl.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan ikke tiltræde de ændringsforslag, der er stillet i udvalget, og jeg er meget forundret over, at man i et folketingsudvalg virkelig har kunnet tænke sig — for at løse en så lille og begrænset opgave som det at tilvejebringe 1 mill. kr. mere til idrætten, — at forstærke statens opfordring til befolkningen om at hengive sig til spil. At forøge maksimumsgevinsten til 100 000 kr. og ophæve begrænsningen af den enkelte spillers indskud til 48 rækker vil være en direkte opfordring fra folketingets side til øget spil. Folketinget skal altså virkelig sige, at det er dets hensigt. Jeg anser det for meget forkert.

Jeg er klar over, at når et udvalg er enedes om at stille et forslag, er der ikke stor sandsynlighed for, at man kan hindre dets gennemførelse her i tinget; men vi så dog forleden, at tinget hindrede vedtagelsen af et ændringsforslag, som et næsten enstemmigt udvalg havde stillet. Selvom udsigten til at hindre gennemførelsen af det her foreliggende forslag ikke er stor, har jeg dog tilladt mig at stille et underændringsforslag, der tager sigte herpå. Jeg kan ærlig talt ikke få mig selv til at sidde passiv og se på, at det forslag, udvalget her har stillet, vedtages. Den ene dag vedtager vi herinde

[Bertel Dahlgaard.]

forslag, der kalder på ungdommens opsparringsvilje, og den næste dag skal vi med fuldt overlæg vedtage forslag, der åbenlyst animerer ungdommen til mere spil.

Man synes ikke, at en gevinst på 50 000 kr. er lokkende nok. Fantasien og drømmen om de 100 000 kr. skal lokke flere til. Jeg husker endnu det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale her i tinget, da tipningen indførtes; han talte om den uskyldige 25-øre som den mulige indsats. Nu skal der kunne gøres indskud på lige så mange rækker, som man ønsker; nu er det den store indsats, der angles efter. Jeg ser i pressen, at det endog i fuldt alvor har været drøftet, som man skal foretage annoncering og avertering med opfordring til offentligheden om at spille mest muligt. Jeg ved ikke, om finansministeren måske kan tænke sig at udvide sin propaganda om at spare, så spareannoncen får en tilføjelse med opfordring til samtidig at spille. Jeg må sige, at finansministeren har skuffet mig meget, når han virkelig har leveret ideer til det her foreliggende.

Ud fra de synspunkter, jeg her har nævnt, har jeg stillet et underændringsforslag, der går ud på i loven at fastslå, at den højeste gevinst ikke kan overstige 50 000 kr., og at ingen i en uge kan afgive mere end 48 enkelttips; iøvrigt accepterer jeg udvalgets forslag om fordelingen af overskuddet, men tilføjer, at dersom tipsomsætningen ikke sikrer idrætten $4\frac{1}{4}$ mill. kr., og dersom der ikke tilfalder „Ungdommens uddannelsesfond“ mindst 800 000 kr., skal det, der kommer til at mangle til de to formål, stilles til rådighed ved, at det manglende beløb fradrages i den statsafgift, som tipsselskabet skal indbetale til statskassen.

Kort udtrykt betyder underændringsforslaget altså, at idrætten og „Ungdommens uddannelsesfond“ sikres, samtidig med at det undgås, at folketetinget animerer og opmuntrer befolkningen til øget spil.

Det var næsten, som om den ærede ordfører for udvalget vaskede sine hænder i denne forbindelse. Ordføreren sagde: der står ikke i betænkningen, at gevinsten skal sættes op; det bestemmer ministeren administrativt. Men er det nu ikke rigtigere at sige det, som det formentlig er: at udvalgets medlemmer er indforstået med, for ikke at

sige har aftalt med ministeren, at vedtagelsen af udvalgets ændringsforslag er ensbetydende med, at maksimumsbeløbet sættes op, og at man ophæver rækkebegrænsningen? (Halvdan Hendriksen: Det er fuldkommen rigtigt forstået!). Det er rigtigt, ja, det vil altså sige, at dersom man vedtager dette ændringsforslag, der er stillet af udvalget, og som i og for sig ikke indeholder bestemmelser på disse områder, er det ensbetydende med, at folketetinget opfordrer befolkningen til øget spil. Jeg har den opfattelse, at det kan folketetinget ikke gøre, det bør folketetinget ikke gøre, og jeg anbefaler det underændringsforslag, jeg har stillet.

Ingmar Wagner: Ved første behandling af det ærede medlem hr. Ninn-Hansens lovforslag om ændring i tipsloven udtalte jeg på den kommunistiske gruppes vegne en række betænkeligheder ved forslaget. Vi var dengang enige i, at der naturligvis af tips-tjenestens midler burde gå noget mere til sporten, ja, vi har den opfattelse, at tips-tjenestens overskud først og fremmest bør gå til sporten og derudover til de kulturelle og almennyttige formål som ungdommens fritidsliv, „Ungdommens uddannelsesfond“ o. s. v., o. s. v.

Da folketetinget fik forelagt det ærede medlem hr. Ninn-Hansens forslag og det blev diskuteret i befolkningen, skabte det berettiget uro hos kunstnerne. Man ser da også af betænkningen, at der er kommet en række henvendelser fra forskellige kunstnersammenslutninger til udvalget. Årsagen til disse henvendelser har vel først og fremmest været, at kunstnerne er bange for i fremtiden at få færre penge til deres formål. Kommunerne forstår denne uro. Kunststens udøvere og i særdeleshed de unge kunstnere har ringe vilkår at arbejde under. Der kunne anføres talrige eksempler på, hvor ringe forhold man byder de unge kunstnere her i landet, men det skal jeg undlade ved denne lejlighed.

Jeg har den opfattelse, at der allerede indenfor rammerne af den nuværende lovgivning kunne blive mulighed for at yde større støtte til sporten, så den kunne få langt bedre vilkår end nu, men at der derudover også ville være penge til de andre formål, som loven omfatter. I de år, tipstjenesten har eksisteret, har staten til-

[Ingmar Wagner.]

ranet sig eller tjent mere end 130 mill. kr. på tipstjenesten. Det ærede medlem hr. Arnth Jensen udtalte ved dette lovforslags første behandling meget slående, at tipstjenesten er blevet en statsmalkeko, og det er vel så rigtigt, som det er sagt. Men netop fordi det er sådan, mener vi kommunister, at staten må afgive sin ublu fortjeneste, og at pengene fremover må gå til de rette formål.

Det ændringsforslag, der er stillet af finansministeren og tiltrådt af flertallet i udvalget, giver jo ingen sikkerhed for, at sporten får de beløb, den har brug for. Den vil ganske vist få noget mere end hidtil, men der er vist ingen tvivl om, at selv ikke de beløb, den vil få, hvis dette lovforslag vedtages, vil strække til til alt det, som er nødvendigt for sportsungdommen. Der foreligger ganske vist ikke nogen henvendelse fra Dansk Idræts-Forbund om, hvilke beløb sporten egentlig har brug for, men man ved da fra mange af sportens udøvere, hvordan det forholder sig. Man risikerer også, at der ikke bliver de nødvendige beløb til kulturelle formål, til „Ungdommens uddannelsesfond“ og de andre formål. Hvem kan give sikkerhed for, at der vil blive tippet mere? Der har jo været en periode i tipstjenestens historie, hvor man var helt nede på en omsætning på 38 mill. kr. i et år, og i fjor var omsætningen nede på 43 mill. kr. Der er vel ingen tvivl om, at det er regeringens forbrugsbegrænsende politik, der gør befolkningen fattigere — jeg ved, at man ude i befolkningen bruger udtrykket: en tolvser eller gas! Og jo fattigere folk bliver, jo mere tipper de, mener man måske. Jeg tror dog ikke, at dette holder stik. Udvalgets forslag giver simpelthen ikke nogen sikkerhed for, at der vil blive de fornødne penge til rådighed til de kulturelle formål.

Jeg har en vis sympati for det af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stillede underændringsforslag, for en vedtagelse af det

vil i hvert fald sikre de forskellige formål, der er nævnt i lovforslaget, samme beløb som i øjeblikket. Det er prisværdigt, at man fra sportens side har udtalt, at man for at få tipstjenestens omsætning i vejret i fremtiden vil agitere for den. Men der er alligevel stadig ingen sikkerhed for, at der vil blive tippet mere end hidtil, og hvis det ikke sker, vil det altså gå ud over de andre formål.

Man kan, såfremt dette lovforslag vedtages, tippe på lige så mange rækker, man ønsker. Jeg må måske spørge den højtærede finansminister — jeg tipper ikke selv — om der også gives ubegrænsede muligheder for at helgardere, sådan at man får større muligheder for gevinst ved at helgardere, end man før har haft. Nu kan man vel ikke helgardere alle 12 rækker, for det bliver nok så dyrt, at det ikke kan betale sig, men den foreslåede ordning vil alligevel betyde, at de, der har flere penge, og som har råd til at tippe mere end andre, måske får fordele fremfor dem, der kun tipper lidt. Det vil være interessant at få oplyst, om storspillerne har større chance for at vinde end de, der spiller mindre.

Selvom man nu skal have 100 000 kr. for en tolvser, er der den fare, at der måske bliver flere tolvser, så de 100 000 kr. måske kun bliver af teoretisk betydning. Jeg kan ikke afgøre dette, det er svært at finde ud af med de oplysninger, der foreligger; men det er muligt, finansministeren kan sige det.

Det ændringsforslag, der er stillet af finansministeren og tiltrådt af flertallet i udvalget, går ud på, at Dansk Boldspil-Union forlods skal have 200 000 kr. til fremme af børne- og ungdomsarbejdet indenfor denne union. Den kommunistiske gruppe synes, at der her er taget et godt initiativ, og vi håber, at en gennemførelse af dette forslag må blive indledningen til, at de klubber, der beskæftiger sig med børne- og ungdomsarbejde, fremover får større mulighed for at få støtte fra tipstjenesten.

[Ingmar Wagner.]

Jeg nævnte ved dette lovforslags første behandling en lang række prisværdige initiativer, som man fra sportens side havde taget med hensyn til børne- og ungdomsarbejdet. Dette arbejde må fremover have større hjælp end hidtil. Den kommunistiske gruppe har stillet et underændringsforslag, som, hvis det vedtages, vil betyde, at staten må afgive sin fortjeneste på tipningen. Dette har vi foreslået ud fra den opfattelse, at først så vil der være sikkerhed for, at idrætten og de kulturelle formål får de beløb, de har brug for. Der er ingen tvivl om, at tipningen, hvis den fremtidig ikke skulle være en forretning for staten, ville blive betydeligt mere populær ud i befolkningen, for så ville man være klar over, at overskuddet gik til de rigtige formål. Jeg tror oven i købet, det ville sætte omsætningen betydeligt i vejret, og en vedtagelse af det kommunistiske underændringsforslag vil derfor sikkert møde stor sympati hos sportens ungdom. Vedtagelsen deraf ville også være helt i den ånd, hvori loven i sin tid blev vedtaget; den skulle ikke først og fremmest være en forretning for staten, men til gavn for ungdommen.

Det er klart, at vedtagelsen af det kommunistiske underændringsforslag vil betyde, at finansministeren får noget mindre i kassen, men han er dog stadig i den heldige situation, at 15 pct. af gevinstbeløbene går i statskassen, så staten får stadig nogen fortjeneste.

Ud fra det, jeg her har sagt, skal jeg anbefale det kommunistiske underændringsforslag til vedtagelse; det vil virkelig betyde bedre forhold for ungdommen.

Det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen udtalte, at det kommunistiske underændringsforslag ville vende op og ned på den gældende lov. Det kan der vel være noget i; men vi synes også, det er nødvendigt, at der vendes op og ned på den, for det er efter vor opfattelse en uanstændighed, at staten tapper tipstjenesten, som den gør i øjeblikket. Jeg kan blot nævne, at i 1954—55 fik finansministeren fra tipstjenesten 16 754 881 kr. 64 øre, altså på det nærmeste 17 mill. kr. Det må siges at være en ganske god fortjeneste, og det er jo penge, ungdommen skulle have, som finansministeren her har fået. Alene 5 øres af-

giften på hver tippet række gav sidste år 8 725 219 kr. 30 øre, og denne afgift af 5 øre på hver tippet række betyder jo en grov fordyrelse af tipningen.

Det er almindeligt kendt, at de fleste skattelove er upopulære, og loven om afgift på tipning hører til de værste; det er en 100 pct.s forretning for staten, og efter vor opfattelse skader den direkte tipningen. Det viser sig da også, hvis man kigger i tipstjenestens regnskaber, at siden denne 5 øres afgift på hver tippet række blev indført, er tipstjenestens omsætning faldet. For at fremme tipningens gode formål, for at få flere penge til ungdommen tillader jeg mig herved som afslutning på det, jeg ville sige, at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at den nuværende afgift på 5 øre på hver tippet række må bortfalde og lov nr. 265 af 14. juni 1951 om afgift af tipning ophæves, fortsætter det behandlingen af det foreliggende lovforslag.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Lars M. Olsen: I slutningen af sin tale udtalte udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, nogle anerkendende ord til forslagsstilleren, det ærede medlem Hr. Ninn-Hansen. Jeg kan godt bidrage til den buket, som blev lagt på det ærede medlems bord, for han var jo initiativtageren til det, der nu er ved at ske; men jeg vil samtidig anføre — og som den gode sportsmand, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen er, vil han sikkert give mig ret — at der i udvalget har været tale om et ganske fint holdarbejde. Det er gået frem og tilbage, men bolden kom i mål — og, synes jeg, med et acceptabelt resultat.

Ved lovforslagets første behandling udtalte jeg bl. a., at forslaget egnede sig til en meget grundig udvalgsbehandling. Vi var klar over, at hvis lovforslaget var blevet vedtaget i den oprindelige form, ville det have fået meget kedelige sidevirkninger, bl. a. for uddannelsesfonden og for finansministeriets og undervisningsministeriets forskellige bevillinger. Disse

[Lars M. Olsen.]

skønhedspletter er nu fjernet, og vi har fået, synes jeg i hvert fald, et helt acceptabelt forslag ud af det.

Jeg gjorde også ved første behandling nogle bemærkninger om kontingenterne i idrætsorganisationerne, idet jeg havde på fornemmelsen, at man på dette felt måske ikke helt var fulgt med den almindelige økonomiske udvikling. Af de redegørelser, der er kommet udvalget i hænde, især den meget udførlige fra Dansk Idræts-Forbund, fremgår det, at der ganske vist i meget stor udstrækning er sket en forhøjelse af idrætsorganisationernes kontingenter; man siger, at i det store og hele har man det indtryk, at kontingenterne har været genstand for forhøjelser; men — føjer man til senerehen — idrætsforbundet har også gang på gang understreget og fremdraget kontingentspørgsmålets betydning, når man stod overfor investeringer til det ene og det andet mere eller mindre nødvendige formål.

Vi fik af en af redegørelserne endvidere det indtryk, at en meget stor kommune som betingelse for øget økonomisk støtte af rent kontant art til idrætsformål krævede, at organisationerne indenfor det pågældende område skulle føre deres kontingentsatser à jour. Jeg fik det indtryk, at ledelsen af idrætsforbundet helt stod bagved de ønsker, som her var fremsat, og at man gør, hvad man kan ude i foreningslivet for at skabe en bedre økonomi gennem de bidrag, som organisationernes medlemmer yder. Jeg er glad for at kunne understrege, at vi i dette spørgsmål helt og fuldt kan regne med, at den øverste ledelse indenfor idrætsforbundet støtter disse bestræbelser, som jeg især gjorde mig til talsmand for.

Af udvalgsbetænkningen vil man kunne forstå, at alle parter, der er impliceret i tipslovgivningen, venter, at der, hvis lovforslaget gennemføres, vil komme flere penge ind. Jeg ved ikke, om jeg overdriver, når jeg siger, at jeg har indtryk af, at den daglige ledelse af tipstjenesten faktisk er parat til at lægge hovedet på blokken på, at der kommer flere penge ind — hvad jo også er formålet med den foreslåede ændring af loven — end man tidligere har regnet med. Hvis man tager fejl — og en vis fejlmarginal må man indrømme sine medmennesker, selvom bedømmelsen er temme-

lig kategorisk — kan man jo komme ud for, at f. eks. undervisningsministeriet og finansministeriet vil få færre midler at råde over. Efter de oplysninger, udvalget har fået fra de institutioner, der støttes gennem de fonds, de to ministerier råder over, har man indtryk af, at det vil være meget svært for disse institutioner at klare sig, hvis de skulle nøjes med mindre tilskud, end de tidligere har fået. Jeg håber derfor, at den højtærede finansminister, forsåvidt det uventede skulle ske, vil stille sig velvilligt med hensyn til ydelse af lignende tilskud som dem, disse institutioner tidligere har kunnet hente fra overskuddet af tipsmidlerne.

Det er jo givet, at staten, hvis tipningen tager øget fart, vil få flere penge, idrætten vil få flere penge, uddannelsesfonden vil få flere penge, og de tilskud, som stilles til rådighed for de to ministerier, vil også stige. Vi har således, synes jeg i hvert fald, kun grund til at udtale tilfredshed. Jeg peger også på, at der i udvalget var enighed om, at man forlods giver Dansk Boldspil-Union 200 000 kr., ikke mindst under hensyn til, at det er boldspilporten, der er årsag til, at tipningen giver de midler, den gør.

Så meget om selve betænkningen og udvalgsarbejdet. Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger til det underændringsforslag, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har stillet. Jeg har svært ved at svinge mig op i de store højder, som jeg synes det ærede medlem svang sig op til, da han karakteriserede det, som folkettinget nu var i færd med at foretage sig, som noget forfærdeligt. Såvidt jeg ved, er der intet land, der har de begrænsninger i tipningen, som vi har i Danmark. Jeg ser ikke, at vi kommer i noget slet selskab ved på dette område at indføre en ordning, svarende til de ordninger, man har alle andre steder, vistnok også i det øvrige Skandinavien.

Ser man på, hvad pengene er gået til, har jeg også svært ved — selvom jeg godt forstår den rent principielle betragtning, der ligger til grund for det ærede medlems udtalelser — at være virkelig forarget. Der er i løbet af de få år, vi har haft tipsloven, tilgået videnskabelige formål af forskellig karakter et meget, meget stort beløb; hvis jeg ikke husker fejl, er beløbet helt oppe på

[Lars M. Olsen.]

40 mill. kr. Idrætten har fået 20 mill. kr. med et rundt tal, og et dobbelt så stort beløb er gået tilbage til spillerne i form af præmier. Jeg kan kun sige, at det udvalgsarbejde, jeg har deltaget i, har øget min respekt for idrætten — for at bruge en udtalelse, som vi hørte for nogle dage siden: „min tillid er blevet styrket“ til idrætten. Jeg synes, at det arbejde, der er præsteret, og de oplysninger, vi har fået forelagt, i høj grad tilskynder os til den lovændring, som vi er i færd med at foretage.

Jeg tror, at hvordan man end vender og drejer det, vil mange unge — desværre, kan man sige — bruge en del af de midler, der nu engang kommer dem i hænde, på måder, som af den ene eller den anden grund kan kritiseres. Det kan godt være, ungdommen ikke er så sparelysten, som den burde være, og som måske andre tiders ungdom har været, jeg ved det ikke; men jeg ser i hvert fald langt hellere de unge tippe, end jeg ser dem gå på danserestaurant, på kaffebar, til seks dages løb eller spille i de former for totalisatorspil, vi kender herhjemme. På disse områder er vi i alt fald ganske ude af stand til at optræde med den løftede pegefinger, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard optrådte med her i dag.

Jeg kan derfor, alt taget i betragtning, kun sige, at jeg finder, lovforslaget fortjener at blive vedtaget af flest muligt i dette høje ting; og jeg kan under henvisning til de bemærkninger, som den ærede ordfører for udvalget gjorde vedrørende underændringsforslagene, fraråde tinget at stemme for disse og anbefale at stemme for flertallets ændringsforslag.

Arnth Jensen: Da jeg ved lovforslagets første behandling udførligt gjorde rede for min stilling til det, skal jeg her ved anden behandling kun fremføre nogle få bemærkninger.

Ved første behandling gik alle ordførerne jo egentlig ind for, at idrætten skulle have noget mere end hidtil. Jeg vil udtale min store glæde over og tilfredshed med, ja, min tak for, at man ikke har ladet det blive ved ordene, men at man nu går ind for en ordning, som vi fra idrættens side kan være relativt tilfredse med.

Selvfølge har vi haft ønsker, som ikke

er opfyldt, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, som har foreslået bortfald af statsafgiften, at den tanke har vi også været inde på; men på baggrund af den økonomiske situation, vi står i, er vi klar over, at man ikke kan komme frem ad den vej. Derfor har vi valgt at sige ja tak til det, som er tilbudt os. Jeg vil endvidere udtale glæde og tak ikke blot til initiativtageren, men også til den højtærede finansminister for den forståelse, som han har vist hele sagen.

Når jeg har sagt dette, vil jeg gerne sige et par ord om den stærke ængstelse, man har ytret for, at vi skulle opildne spillelidenskab. Jeg har den dybeste respekt for det standpunkt, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har i denne sag. Det er jo det samme standpunkt, som det ærede medlem havde i 1948, da det ærede medlem også mødte med et ændringsforslag, efter hvilket man måske skulle kunne undgå hele tipshistorien. Jeg sagde dengang til det ærede medlem, at han kom en postgang for sent, og jeg kan ikke lade være med nu at sige til det ærede medlem, at han er igen en postgang for sent på færde. Når der skal være tale om et tilskud til idrætten, så er det ærede medlem noget fedtet, om jeg så må sige; hans forslag er ikke noget, der batter, hvis man vil hjælpe idrætten. Jeg erindrings som sagt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i 1948 advarede mod den spillegalskab, som ville gribe befolkningen; det gjorde et vist indtryk på mig dengang. Men nu er der gået nogle år, og nu kan vi se lidt på, hvor slem det har været med denne spillegalskab.

Ser man på den statistik, som er kommet ind for sidste spilleuge, nr. 29, for kampene den 25. februar 1956, viser det sig, at der har været en bruttoomsætning på 980 000 kr., d. v. s. i gennemsnit af hver enkeltkupon 1 kr. 74 øre. Tager vi gennemsnittet af systemkuponerne, altså dem, der spilles på 48 rækker, har gennemsnittet været 2 kr. 78 øre og gennemsnittet pr. række 1 kr. 44 øre. Disse tal skræmmer mig ikke. Når man ser på alle de øvrige spil mellem folk, må man sige, at dette er ret uskyldigt. Jeg tror endda, at vi slet ikke kan være med ved siden af præmiehisten, og den vil det ærede medlem dog ikke forbyde. Hvis man vil se på, hvor forholdene

[Arnth Jensen.]

er mest umoralske, hvor spillelidenskaben raser mest, viser det sig, at de, der spiller, i København udgør 34,52 pct. og i det øvrige land 65,48 pct., det vil sige, at spillelidenskaben er jævnt spredt over hele befolkningen, og jeg tror, den tager det som det, det er: et virkelig gemytligt tidsfordriv og ikke andet.

Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen glædede sig over, at den øverste ledelse i Dansk Idræts-Forbund ikke alene ville tage kontingentspørgsmålet op, men stadig ville have det for øje. Det ærede medlem kan være forsikret om, at dette ikke alene gælder Dansk Idræts-Forbund, det gælder også den organisation, som jeg har den ære at være formand for. Jeg skal love det ærede medlem, at så længe jeg står der som formand, skal jeg have kontingentspørgsmålet for øje, og jeg kan trøste det ærede medlem med, at vi også er nødt til det. Jeg oplyste under første behandling, at der af tipsmidlerne bliver ydet 3 kr. 32 øre om året til en dansk gymnast ude på landet. Hvis vi nu får den forhøjelse, der regnes med, således at vi kommer op på 5 mill. kr., så kan det ærede medlem selv regne ud, at der vil blive tale om 5 kr. pr. gymnast. Det ærede medlem kan være sikker på, at vi ikke kan lave megen idrætsudøvelse ude omkring, hvis der ikke kommer et meget større beløb fra idrætsudøverne selv.

Det var blot disse bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte. Jeg udtaler endnu en gang, at vore ønsker ikke helt og fuldt er blevet opfyldt, men jeg tager alligevel imod lovforslaget med glæde. Jeg anbefaler, at man stemmer for flertallets ændringsforslag, og at man stemmer imod underændringsforslagene. Selvom der er adskilligt godt i disse, må jeg dog, alt taget i betragtning, anbefale flertallets indstilling.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne begynde med at sige, at når det er lykkedes at komme så hurtigt igennem med denne sag, som tilfældet er, skyldes det ikke mindst det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksens energiske ledelse af udvalgsarbejdet; men det bør også nævnes, at den højtærede finansminister har vist en så rummelig forhandlingsvilje og imødekommenhed, at samrådet med ham faktisk har formet sig, jeg

kan vist have lov til at sige: som en forfriskende idrætsøvelse. Forøvrigt er der jo fra alle sider i udvalget blevet udfoldet en sportsmanlike kappesstrid om at få det bedst mulige ud af sagen, og jeg mener mig berettiget til at sige, at det er lykkedes.

Der har hævet sig nogle røster om, at det ikke er helt i overensstemmelse med god moral, at et forslag som dette bliver vedtaget. Den betragtning kan jeg ikke slutte mig til, specielt ikke når man kun anvender den overfor tipsloven og uden større ståhej finder sig i alt det øvrige spil, som foregår med statens velsignelse. Når man for ganske kort tid siden her i tinget, jeg tror næsten enstemmigt, vedtog ændringen i klasselotteriloven, hvorved man også udvidede antallet af lodderne — husker jeg ikke helt forkert, var det endda med 7 000 — synes jeg ikke, man skal bryde staven over tipslotteriet. Man må også betænke, hvad overskuddet af denne form for spil anvendes til, nemlig, som der allerede er gjort opmærksom på, til at skabe udvidede muligheder for idrætten, til at skaffe penge til de unges fritidsliv, til „Ungdommens uddannelsesfond“, til kulturelle, kunstneriske, sociale og forskellige andre almennyttige formåls fremme.

Det har glædet mig meget, at vi i udvalget forholdt os let nåede til enighed om, at de ændringer, der nu søges gennemført, ikke bør komme til at skade hverken ungdommens uddannelsesfond eller de andre ikke-sportslige formål, jeg lige har nævnt. Hermed er de betingelser opfyldt, som jeg ved sagens første behandling stillede for min tilslutning til forslaget, og det siger jeg tak for. For fuldstændigheds skyld beder jeg finansministeren bekræfte, at selvom det forventede overskud på 10 mill. kr. ikke fuldtud skulle blive nået, skal de kulturelle og andre almennyttige formål, som nu tilgodeses af tipsmidlerne, ikke komme til at lide derunder.

Der er en anden sag, som ligger mig stærkt på sinde. Jeg læste fornylig med stor interesse et interview, som „Politiken“ havde med professor Warburg. Professoren understregede heri den store betydning, det ville have, hvis der kunne rejses et beløb på 100 000—200 000 kr. årligt, hvormed Danmark kunne yde sit bidrag til den internationale hjerteforskning. Jeg beder om

[Johs. Christiansen.]

tilladelse til at citere følgende udtalelse af professor Warburg:

„Netop fordi vort land er overskueligt, og fordi vi har mulighed for at følge hjertepatienter under de forskellige livsvilkår, ville vi have chance for på dette og andre begrænsede områder at yde vigtige bidrag til klarlægning af hjertesygdommens gåder.“

For egen regning vil jeg gerne tilføje: en af de meget anerkendelsesværdige opgaver, som Dansk Idræts-Forbund nu agter at søge løst i forbindelse med en forøget andel i tipsmidlerne, er at effektivisere lægekontrollen i idrætsorganisationerne landet over, altså lægekontrollen med den ungdom, som samler sig på idrætspladserne. Det ville utvivlsomt være til stor støtte for idrætslægerne i det kontrolarbejde, de påtager sig, hvis man snarest kunne nå frem til den kortlægning af hjertelidelserne, som professor Warburg taler om. Der ville derfor efter min opfattelse være god mening i af tipsmidlerne at stille f. eks. de første 100 000 kr. årligt til rådighed for det nævnte forskningsområde. Jeg henstiller til den højtærede finansminister, at han, for så vidt tipsoverskuddet når op i nærheden af de 10 mill. kr., tager den tanke, jeg her har gjort mig til talsmand for, under meget velvillig overvejelse.

I anledning af det af de ærede medlemmer hr. Heick og hr. Paabøl stillede underændringsforslag i betænkningen kan jeg sige, at med de af flertallet foreslåede fordelingsregler vil såvel „Ungdommens uddannelsesfond“ som de i underændringsforslaget iøvrigt nævnte formål være tilgodeset på en måde, der efter min opfattelse kan betegnes som forsvarlig under hensyn til, at tipsloven jo dog er blevet til specielt med de til idrætten knyttede formål for øje.

Iøvrigt kan jeg herom ganske henholde mig til, hvad den ærede ordfører for udvalget, det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, sagde om underændringsforslaget. Til min beklagelse må jeg anbefale at stemme imod de to underændringsforslag, der er stillet udenfor betænkningen. Jeg skal med disse bemærkninger anbefale at forkaste underændringsforslagene og at stemme for det af flertallet stillede ændringsforslag.

Tholstrup: Jeg var i sin tid den første, der talte imod tipstjenesten; jeg gjorde det, længe før den blev til virkelighed, og jeg har ikke fundet anledning til at ændre mit synspunkt. Jeg sagde dengang, at det var ikke alene de stakkels mennesker, som tipper deres femogtyveører væk, der bliver ødelagt, men også de stakkels mennesker, som vinder. Det har vi set adskillige eksempler på; i den tid, tipsloven har været gældende, er der i retten oprullet den ene tragedie efter den anden, hvortil starten har været en gevinst i tipslotteriet; vinderen er efter at have vundet holdt op med at bestille noget; når han så har brugt pengene, kan han ikke bekvemme sig til at gå tilbage til almindeligt arbejde, og så begynder ulovlighederne.

Vi er derfor stadig modstandere af enhver form for spil, og jeg beklager, at en iøvrigt så pæn ung mand som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen oven i købet skal roses for at fremme spillelidenskab. Jeg syntes, der var grund til store forventninger, da det ærede medlem kom her i tinget første gang; men det viste sig, som det så tit gør, at når folk ikke har haft med praktiske ting at gøre, kommer de med upraktiske forslag. Når jeg taler om praktiske ting, tænker jeg på ting med produktive formål, og her er der i højeste grad tale om en ikke-produktiv indsats. Det, der er af interesse for befolkningen, er levestandardens forbedring; den kan forbedres gennem rationalisering, igennem at man bestiller mere, når man kan få lov til det, ved at man sparer, når man ikke skal straffes for det, eller at man gennemfører bedre byttehandler, som jeg før har talt om fra denne talerstol, men den forbedres ikke gennem spil. Det er nemlig spild.

Det er en fejl opfattelse, som navnlig er hævdet af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, at det er uanstændigt, at staten tager så stor en del af tipsindtægterne. Det er nemlig en fuldstændig falsk opfattelse, at det er idrættens penge. Idrætsfolkene eller rettere sagt tipsselskabet har fået et monopol på at udnytte spillelidenskab, men man kunne lige så godt have delt monopollet op og givet videnskabsfolkene en del af det. De kunne have haft deres eget tipsselskab, så skulle de ikke spørge idrætsfolkene om lov til noget som helst.

[Tholstrup.]

Tipningen kunne lige så godt være opdelt i ti forskellige selskaber med hver sit formål, men nu har vi altså givet tipningen som monopol til idrætten, og så tror idrætsfolkene minsandten, det er deres penge. Det, de afleverer, er det, som man undertiden må aflevere for at have en eneretsbevilling. Der er andre her i samfundet, der må aflevere noget på lignende måde, og hvis det kan bremse spillelidenskaben, er jeg tilhænger af, at der ikke bliver givet los på det punkt.

Man ser også, at det ædle formål undertiden modarbejdes direkte ved denne lov. Jeg har her en beretning fra Øster Brønderslev idrætsforening, hvori der klages over, at vi har vedtaget tipstjenesten her i folketinget. Nu kniber det nemlig for de små foreninger at skaffe penge til deres lokale idræt, for tipstjenestemidlerne når efter formandens opfattelse ikke så langt ud; de når ikke ud til disse små foreninger, og de kan ikke selv skaffe sig midlerne der, hvor de hentede dem før. Folk siger: vi vil hellere spille i tipstjenesten, for dér har vi dog en chance for at vinde. Så får de små foreninger ikke det, de plejer at få til at opretholde de lokale idrætsforeningers økonomi.

Jeg må derfor anbefale at stemme imod både ændringsforslaget og underændringsforslaget i betænkningen og imod kommunisternes underændringsforslag udenfor betænkningen.

Da jeg ikke kan se, at det kommunistiske dagsordensforslag på nogen måde kan hemme spillelidenskaben, tror jeg heller ikke, det kan finde nogen sympati hos os. Jeg vil derimod stemme for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards underændringsforslags første 7 linier, og jeg må altså forlange delt afstemning om dette forslag. Ifølge det bibeholdes de 50 000 kr. som maksimumsgevinst, medens der i betænkningen foreslås 100 000 kr., og begrænsningen til 48 enkelttips fastholdes. Den anden del af underændringsforslaget, de sidste 9 linier, som giver en vis garanti for, at der bliver så og så meget til idrætsformål, mener jeg ikke har interesse. Jeg tror, at idrætsfolkene får rigeligt allerede. Hvis idrætten skal fremmes mere, er det langt sundere, at ungdommen selv direkte hjælper til og betaler for det, den nyder.

Brodthagen: Under denne debat om tipstjenesten, der skal hjælpe idrætten, har jeg gang på gang, når jeg har hørt de ærede ordførere, stillet mig selv det spørgsmål: Hvor mange af de ærede ordførere har nogensinde selv været aktive idrætsmænd? Hvor mange af de ærede ordførere har en særlig tilknytning til idrætsforeninger? For mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg har været aktiv idrætsmand i ca. en snes år, og jeg har haft intimt kendskab til dansk idrætsbevægelse i de sidste 50 år. Men jeg er ikke enig i de betragtninger, der fremføres her om, at dansk idrætsbevægelse er noget, man skal støtte udover alle grænser.

I Dansk Boldspil-Unions officielle organ, „Dansk Boldsport“, stod der for nogen tid siden en artikel, skrevet af en af de mest kendte idrætsledere, vi har i vort land, en idrætsleder, igennem hvis hænder, om jeg kan bruge det udtryk, er gået tusinder af unge. Jeg beder om tilladelse til at citere et par linier af denne artikel. Efter et par indledende bemærkninger om selve ungdomsarbejdet skriver denne mand:

„Det er imidlertid ikke af samfunds-idealistiske grunde, at klubberne sætter så meget ind på dette ungdomsarbejde, men udelukkende med det ene for øje at „producere“ kvalificerede spillere til 1. holdet.“

Jeg understreger, at denne artikel har stået i dansk boldsports officielle organ.

Jeg går ud fra, at ærede medlemmer er klar over, at der indenfor dansk fodbold i øjeblikket er stærke kræfter i bevægelse for at få indført professionel fodbold her i landet. Hvis man med dette for øje ser på udvalgets betænkning med bemærkningen om, at man nu vil give Dansk Boldspil-Union 200 000 kr. til dens ungdomsarbejde, kan man udmærket godt stille brikkerne op på den måde, at hvis de kræfter sejrer, som indenfor dansk fodboldspil er i bevægelse for professionalismens indførelse, bl. a. med dagpenge til 1. divisions klubberne, kommer vi altså til her i folketinget at vedtage, at der forlods skal stilles 200 000 kr. til rådighed for dansk professionalismes skole. (*Thisted Knudsen:* Det er ikke rigtigt!). Det er helt rigtigt.

Der er her brugt ordet kulturfaktor om idrætten. Jeg har haft meget med idræt at gøre, og jeg skal ikke sige, at idrætten ikke

[Brodthagen.]

har sin store betydning; men man skal passe på, at man ikke overdriver den. Man siger, at idrætten er en kulturfaktor, men der findes ikke eet sted i dette land, hvor intriger og klubfanatisme trives i så udstrakt grad som indenfor idrætsklubberne. Hvis man ønsker et frisk eksempel på dette, beder jeg ærede medlemmer henvende sig til Dansk Svømme Forbund og lade bestyrelsen fortælle historien om en rigstræner. Jeg kan pege på en anden ting, der står i den foreliggende betænkning. Man vil give De danske Gymnastikforeninger og De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger forlods et tilskud på 20 pct. Det kan ikke være udvalgets medlemmer ubekendt, at disse foreninger for ikke så forfærdelig mange år siden var een forening, men at man udfra ganske usportslige motiver sprængte den i to dele.

Nu skal denne usportslige optræden præmieres ved, at man herindefra forlods giver de to foreninger 20 pct. af tipsoverskuddet. Man skulle hellere have sagt til dem: gå hen og forlig jeg, I skabhalse! Jeg har hørt diskussioner om dette på Lolland-Falster i De danske Gymnastikforeninger og i skytte- og gymnastikforeningerne dernede; jeg har set, at der har været bestræbelser i gang for at få sammensluttet disse foreninger igen, men det er indtil dato mislykkedes.

Jeg vil gerne have sagen trukket så meget ned på jorden, at vi siger: vel skal idrætten have et tilskud, for det sunde i idrætten skal vi bevare, men hvis den udvikling fortsætter, som er begyndt — og den var allerede begyndt, da jeg i 1929 holdt op som aktiv idrætsmand — tror jeg, man i nogen grad demoraliserer ungdommen; man giver de unge det indtryk, at bare de har et par fodboldstøvler eller et par pigsko på benene eller en tennisketsjer eller badmintonketsjer i hånden, er de blandt nationens store helte, for hvem alle andre skal bøje sig i støvet. Det er forkert. Jeg betragter idrætten herhjemme som en hobby, og enhver hobby, der har en mands virkelige interesse, må han selv yde noget til.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen stod her for et øjeblik siden og manipulerede med gennemsnitstal, og han var meget hånlig i sine betragtninger over, hvor lidt de

enkelte idrætsudøvere fik. Gennemsnitskontingentet indenfor danske idrætsforeninger her i landet er for aktive medlemmer 24 kr. om året, efter hvad der er oplyst fra Dansk Idræts-Forbund; 24 kr. — og så forlanger man at have alt andet gratis! De passive medlemmer betaler til støtte for deres idrætsinteresse gennemsnitlig 5 kr. i kontingent om året. Det er uforståeligt, hvorledes disse mennesker kan holde deres økonomi i balance, når de ofrer ti øre om ugen til dansk idræt!

Min mening er den, at dansk idræt skal have lov til at leve, og den skal leve godt; vi må bare ikke overvurdere den. Man skal passe på ikke at gøre ungdommen fortræd ved at sætte den op på den høje piedestal. Man skal forlange af ungdommen, at den selv yder et klækkeligt beløb til idrætten, og det gør den ikke med det kontingent, den yder i dag. Man skal sige til ungdommen, at hvis den vil drive idræt, må den selv betale størsteparten af udgiften, således som fortidens idrætsmænd måtte gøre det.

Jeg har ganske vist set, at Dansk Idræts-Forbund har lavet et regnestykke, som går ud på, at så og så mange timer ofrer visse folk i idrættens tjeneste uden at få penge for det, og værdien af deres arbejde skulle udgøre 60—70 mill. kr. Det regnestykke synes jeg ikke man skulle have stillet op, for herregud, vi har da allesammen igennem tiderne ofret time efter time i idrættens tjeneste uden at forsøge på at gøre det til en kapital, uden at stille os op overfor forskellige kommunalbestyrelser og sige: se, hvilke helte vi er; se, hvordan vi arbejder! Vi har gjort det for interessens skyld, ikke for at få det kapitaliseret.

En anden ting, jeg vil pege på, er, om man fra samfundets side har pligt til at følge sportens modeluner. Sporten har i den tid, jeg har haft med den at gøre, skiftet karakter. Den var i mine unge dage næsten udelukkende udendørssport, nu foregår meget indendørs. Resultatet er blevet, at man fra idrætsmændenes side stiller store krav til kommunalbestyrelser og andre om bygning af haller. Jeg synes ikke, man fra samfundets side bør følge ethvert modelune indenfor idrætten. Man har i de senere år fundet på noget, der hedder indendørs fodbold. Jeg har såmænd ikke noget imod,

[Brodthagen.]

at store og stærke mandfolk løber og pjatter med en bold inde i en hal; men jeg vil i høj grad have noget imod det, hvis propagandister indenfor denne idrætsgren får gjort svage kommunalbestyrelser begribeligt, at deres idræt er en kulturfaktor, og at samfundet må ofre millionbeløb, for at de kan dyrke denne interesse; så kommer vi nemlig for langt ud. Men det er netop det, idrætten er inde på. „Kejserens nye klæder“ har jo været på tapetet i det sidste par dage, og dette billede kan man også bruge på idrætten. Der er en mængde mennesker i dette land, som propagandaen har gjort slappe i knæene, og som overhovedet ikke tør sige et ord til idrætsbevægelsen. Såsnart der kommer krav fra idrætsbevægelsen, siger man, at de herrer skal selvfølgelig have, hvad de ønsker, for idrætten er jo en kulturfaktor.

Jeg har taget del i idrætsbevægelsen som aktiv deltager i 20 år, jeg har fulgt idrætsbevægelsen på nært hold i 50 år, jeg har som sportsreferent ved generalforsamlinger set utallige idrætsforeninger fra bagsiden, jeg har hørt, hvordan de ord, der er blevet brugt, har været alt andet end kulturord; så synes jeg også, jeg må have lov til med disse få, spagfærdige ord — jeg er ikke en mand af stærke ord — at understrege, at selvfølgelig er jeg interesseret i, at der drives idræt — jeg er også glad for, at jeg har en søn, som er meget stærkt idrætsinteresseret — men jeg må have lov at sige til idrætsfolkene: størsteparten af det, I bruger til idræt, bruger I for at dyrke en interesse, I selv har, og det skal I selv betale for; hvis der så mangler en lille smule, kan I komme til det offentlige og bede om tilskud.

Dengang jeg fik lov at blive borgmester i Nykøbing, troede idrætsfolkene, at nu stod penge-kassen åben dag og nat; de mødte op i lange striber. Det første spørgsmål, jeg stillede enhver idrætsmand, der kom, var: Hvor meget har du selv med? Til at begynde med stirrede de på mig i vild

forundring. Der mødte ingen idrætsmand, uden at jeg spurgte: Hvor meget har du selv med? Og hvis en af dem svarede: jeg har ikke noget med, og jeg har heller ikke interesse i at skaffe noget, sagde jeg: der er døren, min ven, og du skal ikke komme igen, så længe jeg sidder her! Jeg fik i min egen by efterhånden idrætsmændene gjort begribeligt, at skulle vi handle, måtte det være halvt mod halvt; hvis idrætsfolkene ville bygge et anlæg f. eks. til 100 000 kr., måtte de møde med 50 000 kr. i lommen, før jeg rokkede mig så meget som et hanefjed.

Mit syn på idrætsbevægelsen og dansk ungdom er dette, at idrætsbevægelsen kan, drevet på en sund måde, være til gavn for dansk ungdom; men sådan som idrætsbevægelsen er ved at glide ud i øjeblikket, har vi inden længe nået den dag, hvor vi demoraliserer ungdommen ved at gøre dette knæfald.

Med hensyn til selve lovforslaget må jeg sige, at jeg beklager, at den højtærede finansminister er gået med til det. Jeg kan næsten i et og alt tilslutte mig de ord, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde. Jeg kan altså ikke stemme for dette lovforslag, og jeg beklager i høj grad, at den højtærede finansminister har begivet sig ud i denne femøresdans.

(Kort bemærkning).

Udvalgets ordfører (Halldan Henriksen): I sit overmåde interessante indlæg fremsatte det ærede medlem hr. Brodthagen en række bemærkninger, som jeg ikke ganske kan tiltræde. Det ærede medlem spurgte, om der i udvalget var idrætsmænd eller forhenværende idrætsmænd, og jeg vil da gerne melde mig som en af dem. Jeg har været idrætsmand eller idrætsdreng, om man vil, fra 1888, det kan det ærede medlem hr. Brodthagen ikke stikke, og jeg har været det, lige til alderens tryk forhindrede mig i at drive idræt i større udstrækning. Jeg

[Halfdan Henriksen.]

har altså dyrket idræt i over 50 år, og jeg har sjældent i nogen forening truffet så meget sammenhold, så meget kammeratskab og så megen forståelse af forholdene som netop indenfor idrætsforeningerne. Naturligvis kan der også være chikane og intriger indenfor idrætsforeninger, som der kan være det indenfor så mange andre foreninger, men jeg har meget, meget sjældent oplevet det i min mere end 50-årige virksomhed som idrætsmand. Jeg vil derfor tilbagevise den beskyldning overfor idrætten, at den skulle have særlig mange intrigante mennesker i sin midte, folk, der søgte at lave chikane og at genere.

Jeg vil anbefale ærede medlemmer at stemme imod det af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner stillede forslag om motiveret dagsorden.

Arnth Jensen: Jeg beklager meget, at både det ærede medlem hr. Tholstrup og det ærede medlem hr. Brodthagen taler så ensidigt, som de gør, om idrætten. Selvfølgelig er der alle vegne brådne kar, også indenfor idrætten, det vil ingen benægte, men en så ensidig fremstilling som den, det ærede medlem hr. Brodthagen gav, må jeg bestemt protestere imod.

Jeg vil bede det ærede medlem hr. Brodthagen undersøge, hvordan det ser ud ude på landet, om det er en førsteholdsspiller, vi tænker på, eller det er de mange. Prøv at komme til Slagelse til håndboldstævne, hvor der er 1 700 aktive deltagere en enkelt dag, uden at de vinder en smule. Tror det ærede medlem ikke, de kommer af interesse for idrætten? Tror det ærede medlem ikke, at når De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger har kunnet eksistere i 95 år, er baggrunden medlemmernes interesse for idrætten? Ved det ærede medlem ikke, at der udover landet i tusinder af hjem sidder mennesker, som siger tak for det, de har oplevet i disse foreninger, og som gerne vil være med til at støtte dem, for at deres børn kan opleve det samme? Det kan ikke nytte noget at tale så ensidigt om idrætten; man må se på, hvordan forholdene er, og jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Brodthagen ved et

hak om, hvordan det ser ud ude på landet i så henseende.

Formanden: Jeg gør opmærksom på overfor dem, der forlanger korte bemærkninger, at vi ikke er færdige med talerlisten endnu.

(Kort bemærkning).

Brodthagen: Det ærede medlem hr. Halfdan Henriksen talte om kammeratskabet og sagde, at det eksisterede for 50 år siden. Ja, jeg sagde jo netop, at idrætsbevægelsen i tidligere tider havde et mere idealistisk præg end nu, og min mening er altså, at hvis man bliver ved at bøje knæ for idrætsbevægelsen, som man gør i dag, i modsætning til hvad man gjorde i idrættens barndom, demoraliserer man ungdommen, i stedet for at man skulle hjælpe den.

Til det ærede medlem hr. Arnth Jensen vil jeg gerne sige, at hvis det ærede medlem vidste, hvor godt jeg er orienteret indenfor dansk idræt både i by og på land, ville han slet ikke tale, som han gjorde. Jeg kender idrætten både på land og i by; i flere år har jeg bevæget mig i alle idrætskredse og alle idrætsfag, jeg kender det udmærket godt og ved, hvad jeg taler om.

(Kort bemærkning).

Lars M. Olsen: Jeg tror, at de bemærkninger, det ærede medlem hr. Brodthagen gjorde, faktisk er en enlig svales bemærkninger. Det ærede medlem sagde ganske vist, at de var meget stærke, og jeg er i hvert fald glad for at kunne sige, at jeg aldrig har oplevet andet, end at der netop, som det også er fremhævet fra anden side, indenfor idrætsorganisationerne almindeligvis består et fortræffeligt kammeratskab og sammenhold.

Når det ærede medlem taler om demoralisering, vil jeg dertil sige, at hvis vi ikke havde idrætsorganisationerne, ville vi jo i langt højere grad, end det i dag er tilfældet, tvinge de unge sådanne steder hen, hvor sikkert ingen af os ønsker at se dem

[Lars M. Olsen.]

færdes. Jeg tror derfor, at idrætsorganisationerne i høj grad har en moralsk værdi.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Det ærede medlem hr. Arnth Jensen mente at kende mere til idrætslivet på landet, end jeg gjorde. Må jeg gøre opmærksom på, at jeg var med til at starte den hjemlige idrætsforening og sammen med de andre unge i min kommune brugte hele sommeren til at lave en idrætsbane. Vi fik intet tilskud af nogen art, men vi sparede sammen til at købe de forskellige ting; vi lagde hele vor arbejdskraft i, og takket være nogle behjertede landmænd fik vi også nogle heste til at udføre en del af arbejdet med. Jeg er lykkelig og glad for at have oplevet den tid, hvor vi selv skabte det, vi havde brug for, ikke skulle gå tiggergang til nogen for at få de ting, ikke kunne nøjes med at sidde i dagligstuen og lytte til radioen: nu er der kommet penge til jer, I kan bare gå hen og hente dem på posthuset!

Formanden: Det ærede medlem hr. Arnth Jensen har ordet for en kort bemærkning, og derefter går vi over til talerlisten.

Arnth Jensen: Det ærede medlem hr. Tholstrup afslørede netop her det kendskab, han har til idrætten på landet: han har været med til at starte en enkelt idrætsforening. Og han fortalte, hvordan det gik til. Ja, sådan går det til i de tusinder af idrætsforeninger i dag; men det glemte det ærede medlem at sige.

Det ærede medlem hr. Brodthagen sagde, at han var velkendt med idrætten både i by og på land. Efter den ensidige fremstilling, det ærede medlem har givet, kan dette ikke være rigtigt. Jeg indrømmer, når man taler om de danske skytteforeninger og de danske gymnastikforeninger, at der har på Lolland-Falster stået hårde kampe; det har været mod min vilje, at det gik til på den måde. Men det ærede medlem ved også, at i de sogne nede på Lolland-Falster arbejdes der både godt og sundt af

de unge indenfor idrætten; og tror det ærede medlem virkelig, at så mange mennesker, mænd og kvinder, ville ofre deres tid, hvis det ikke var sådan? Tror det ærede medlem, jeg ellers ville ofre min tid og stå som formand for landsorganisationen, tror det ærede medlem, at Leo Frederiksen ville gøre det? Vi har andet at bruge vor tid til, men vi håber og stoler på, at den sag, som vi kæmper for, gavner både vor ungdom og vort land. Og det, vi har bedt om her, er jo netop ikke at blive hjulpet helt igenem, men vi har bedt om en støtte, det er det eneste. Disse 5 kr. alene kan ikke bære idrætsbevægelsen igennem.

Ole Bjørn Kraft: Hvadenten man er enig med det ærede medlem hr. Brodthagen eller ikke — og jeg hører til dem, som er meget lidt enige med det ærede medlem — tror jeg, det var rigtigt, at en sådan tale blev holdt her i tinget, og jeg tror, det er godt, at en sådan tale *kan* holdes af det ærede medlem.

Jeg er ikke enig med ham bl. a. af den grund, at da vi i sin tid tog initiativet til gennemførelse af tipslovgivningen, skyldtes det en overbevisning, der efterhånden havde et betydeligt flertal bag sig her i tinget, om, at det var nødvendigt at give denne økonomiske bistand til dansk idræt, hvis den skulle udvikle sig på en tilfredsstillende måde. Ingen af os var i og for sig særligt begejstret for at gå vejen om ad en lovgivning om tipping; man havde foretrukket at give et direkte statstilskud til idrætten på sædvanlig vis. Dette viste sig imidlertid umuligt at få gennemført. År efter år rettedes der opfordring til de skiftende finansministre, der alle prompte afviste noget sådant, og under disse omstændigheder skabtes baggrunden for gennemførelse af en tipslovgivning. Jeg tror, den har været rigtig, og jeg er overbevist om, at en lang række opgaver, som burde løses, men ikke kunne løses tidligere, nu er blevet løst til gavn for udviklingen af ungdommen her i landet.

Men efterhånden som tiden gik, og også allerede under forhandlingerne om tipslovgivningen blev jo andre formål end støtte til idrætten taget ind under lovgivningen, og efterhånden som årene

[Ole Bjørn Kraft.]

gik, viste det sig, at idrætten ikke fik et sådant tilskud, som jeg synes den havde et berettiget krav på og en berettiget forventning om at få. Derfor vil jeg også slutte mig til dem, der takker det ærede medlem hr. Ninn-Hansen for det initiativ, han har taget ved at fremsætte sit forslag her i tinget. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, der talte om et team; det ærede medlem vil sikkert give mig ret i, at holdets kaptajn, det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, har bidraget meget til, at et så godt resultat er kommet til at foreligge.

Jeg er også i det væsentlige enig i den indstilling, der her foreligger. Der er dog et punkt, hvor jeg ikke er enig, nemlig med hensyn til ophævelsen af reglen om, at den enkelte spillers deltagelse begrænses til 48 rækker. Jeg blev i virkeligheden en smule rørt over, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kunne erindre, hvad jeg for de mange år siden havde sagt om dette spørgsmål — det er jo ikke så tit, det ærede medlem erindrer, hvad jeg siger, endsiige retter sig efter det. Men det er fuldstændig rigtigt, at jeg, da denne tipslovgivning blev gennemført, mente, at det var en god begrænsning, der her indførtes, og hvorved man satte en grænse for, hvad folk almindeligvis kan bruge til tipping.

Denne opfattelse har jeg stadig, og hvis det ærede medlem et øjeblik ville høre efter, da det er ham, jeg taler til. jeg taler til det ærede medlem (*Bertel Dahlgaard*: Mig en stor ære!). Og mig en stor ære, hvis det ærede medlem vil lytte til, hvad jeg siger: den opfattelse, jeg havde dengang, har jeg stadig, og jeg har derfor sympati for det afsnit i det ærede medlems underændringsforslag, hvor det ærede medlem fastsætter, at ingen person i een spilleuge må afgive mere end 48 enkelttips. Jeg tror, at det ærede medlem har ret i sit synspunkt, og hvis der er nogen mulighed for det, vil jeg støtte dette punkt i det ærede medlems ændringsforslag. Derimod er jeg på ingen måde enig i begrænsningen af gevinsten til de 50 000 kr., som det ærede medlem foreslår, og heller ikke i det sidste afsnit, således at jeg i det store og hele er imod dette under-

ændringsforslag, som det ærede medlem har stillet. Jeg kan anbefale udvalgets indstilling på alle andre områder, idet jeg tror, at det resultat, der her foreligger, vil blive til gavn.

Forslagsstilleren (*Ninn-Hansen*): Jeg kan fuldtud give tilslutning til den redegørelse, det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen som ordfører for udvalget har givet, og jeg kan ligeledes give tilslutning til de bemærkninger, der er fremsat af de forskellige ordførere. Også jeg vil ligesom flere andre ærede medlemmer takke det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen for ledelsen af udvalgets arbejde.

Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen har ganske ret i, at der er gjort et godt holdarbejde, og at også finansministeren på udmærket måde har været med på holdet. Man har nået et resultat, som jeg betragter som godt, og jeg glæder mig over, at det ligger meget nær det forslag, som jeg fremsatte. Jeg kan anbefale at stemme for den fordeling, der er foreslået af udvalgets flertal, og kan iøvrigt tilslutte mig den indstilling, som hele udvalget har afgivet.

Da jeg fremsatte mit forslag i det høje ting, henvendte jeg mig til folketingets partier om tilslutning til, at idrætten skulle have en større andel af tipsmidlerne. Jeg skal ikke ved denne lejlighed gentage de forskellige argumenter for, at idrætten skulle have en større andel. Trods de taler, der er holdt her i dag, ser jeg ingen grund til at gentage det, jeg allerede har sagt ved tidligere lejligheder, ved førstebehandlingen og også ved en anden lejlighed, hvor denne sag blev rejst. Jeg vil blot sige, at jeg glæder mig over og er taknemlig over den måde, hvorpå man fra partiernes side har taget imod det forslag, der blev fremsat. Jeg er glad ved, at udvalget er gået ind for, at idrætten skal have en større andel af tipsmidlerne, men jeg er også glad for, at de medlemmer, der har stillet underændringsforslag, har den samme indstilling.

Jeg tror, at det høje ting, hvis afstemningen følger det, der er givet udtryk for i udvalgsbetænkningen, dermed har tilkendegivet, at man erkender den betydningsfulde funktion, idrætten har, og jeg vil gerne

[Ninn-Hansen.]

pointere, at grunden til, at man kan gøre det, selvfølgelig er, at der er tillid til dansk idræt og til dansk idræts ledelse. Jeg har denne tillid, og jeg tror, at den deles af det meget store flertal i det høje ting, fordi vi ved mange lejligheder har kunnet konstatere, at dansk idræts ledelse, i modsætning til ledelsen af idrætten i mange andre lande, har fastholdt amatørprincippet. Man har gjort dette både i de mindre organisationer og i den store organisation Dansk Boldspil-Union, man har gjort det alle steder indenfor de danske idrætsorganisationer. Der ligger heri en meget stærk begrundelse for den tillid, som udvalget har vist dansk idræt, og det skulle glæde mig, hvis dette kan give til resultat, at man kan vedtage udvalgets ændringsforslag.

Finansministeren (Kampmann): Vi har jo i dag hørt, at sympati for idrætten kan føre til vidt forskellige konklusioner. Jeg skal ikke blande mig i denne diskussion, men vil dog sige, at den del af det ærede medlem hr. Brodthagens tale, der gik ud på, at man fra idrættens side skulle yde noget mere, kan jeg slutte mig til — jeg gav udtryk for samme synspunkt under første behandling. Jeg tror, det vil være gavnligt, hvis dansk idræt, når vi nu yder noget mere til den fra overskuddet af tipstjenesten, hører efter den tale, der blev holdt af det ærede medlem hr. Brodthagen. At menneskene er meget anderledes indenfor idrætsforeningerne end udenfor dem, tror jeg nu ikke, men idrætten kan på mange måder bidrage til om ikke at gøre menneskene bedre, så at styrke sammenholdet.

Den ærede forslagsstiller, hr. Ninn-Hansen, har jo fået ros, og jeg vil også gerne deltage heri. Det ærede medlem hr. Halfdan Henriksen sagde, at det ærede medlem havde ramt i centrum med forslaget. Jeg må trække lidt fra, det var kun en tier; jeg håber, at det, vi er blevet enige om, er en tolv. (*Halfdan Henriksen:* Man kan ikke nå mere end en tier i skydning!). Ja, i skydning, men her drejer det sig om tipping.

Jeg synes, det er godt, at man er blevet enig, og jeg har kunnet tilslutte mig det ændringsforslag, der nu skal til afstemning.

Dog er der naturligvis punkter, jeg kunne have ønsket anderledes; men skal der opnås enighed, må man jo bøje sig. Jeg må derfor anbefale at stemme imod de underændringsforslag, der er stillet.

Jeg kan sige til de ærede medlemmer hr. Heick og hr. Paabøl, at jeg udmærket forstår baggrunden for deres forslag, som vil medføre et større tilskud til „Ungdommens uddannelsesfond“, men når det ærede medlem hr. Heick i den anledning citerer udtalelser fra drøftelsen af uddannelsesfonden i 1950, må jeg gøre det ærede medlem opmærksom på, at der er sket ændringer vedrørende uddannelsesfonden siden dengang. I dag er det således, at der til „Ungdommens uddannelsesfond“ ydes 6 mill. kr., og det sker ganske uafhængigt af, om uddannelsesfonden får mere eller mindre af tipsfondens overskud. Det ærede medlem kan så sige, og det vil jeg også gerne tro, at hvis der gives flere penge til „Ungdommens uddannelsesfond“, vil vi efterhånden nå til, at „Ungdommens uddannelsesfond“ også yder mere, og hvis det er det, der har været det ærede medlem hr. Heicks tanke, glæder jeg mig til det øjeblik, da vi skal til at revidere „Ungdommens uddannelsesfond“, idet jeg forstår, at det ærede medlem til den tid, modsat hvad tilfældet var med partiet venstre, da vi sidst diskuterede uddannelsesfonden, vil være med til at give mere end de 6 mill. kr., man dengang nåede til.

Jeg forstår, at jeg har skuffet det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard meget, og det er jeg altid ked af. Jeg må så prøve at begrunde, hvorfor jeg ikke er så bekymret som det ærede medlem for de ændringer, der her er foreslået.

Sammenligner man de 50 000 kr., der hidtil har været maksimumsgevinsten, med de 100 000 kr., er de 100 000 kr. nu vel ikke så meget mere, end de 50 000 kr. var, dengang de blev vedtaget. Man kan også henviser til andre lande. I de fleste lande er der ingen grænse, og hvis der er en grænse, ligger den almindeligvis højere end herhjemme. Det eneste land, hvor den stadig ligger ved 50 000 kr., er Norge.

Hvad angår de 48 rækker, hvor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard blev støttet af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft — det er jo rart at se, at forbrødringen skrider

[Finansministeren.]

frem her i salen — er der ikke den fare for stor spillelyst, som de to ærede medlemmer tror. Baggrunden for, at man skulle have lov til at tippe mere end 48 rækker, er i og for sig ikke, at den enkelte skal tippe mere — der er måske enkelte, der vil gøre det — men baggrunden er, at man mange steder, på kontorer, i forretninger o. s. v., tipper sammen, og når man ikke kan tippe mere end 48 rækker, er der ikke rigtig plads for den kombinationslyst, der udfolder sig, når flere tipper sammen. Resultatet vil i praksis formentlig ikke blive, at der tippes meget mere end 48 rækker; gennemsnitligt vil det komme til at ligge langt lavere.

Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner har stillet et underændringsforslag, som jeg må bede det høje ting stemme imod. Det ærede medlem har også stillet et forslag om motiveret dagsorden, gående ud på, at vi skal ophæve tipsfemøren. Det må jeg også bede tinget stemme imod.

Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen og det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har spurgt mig, hvad der ville ske med de tilskud, der i dag gennem finansministeriet og undervisningsministeriet ydes til kulturelle og andre gode formål, hvis den samlede omsætning ikke går i vejret, hvis f. eks. de 2½ mill. kr., der hidtil har været til rådighed, går ned til 2 mill. kr. Jeg kan svare begge de ærede medlemmer, at i det omfang, der ydes tilskud til gode formål — og det mener jeg det er — vil det være rimeligt at stille forslag om, at staten fortsætter med at yde sådanne tilskud. Det er i sidste instans noget, som finansudvalget skal tage stilling til, men jeg vil altså gerne tage initiativet, hvis spørgsmålet skulle komme til at foreligge.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen spørger, hvad jeg synes om den tanke, professor Warburg har været inde på. Jeg kan foreløbig svare, at der ligger en ansøgning hos os om 40 000 kr. til lægeundersøgelser af idrætsfolk, og vi vil se velvilligt på denne ansøgning for indeværende år.

Jeg skal ikke forlænge debatten. Jeg anbefaler altså at stemme for det ændringsforslag, udvalgets flertal er nået til, og at stemme imod de forskellige underændringsforslag og det forslag om motiveret dags-

orden, der er stillet af det ærede medlem hr. Ingmar Wagner.

(Kort bemærkning).

Heick: Jeg vil gøre den højtærede finansminister opmærksom på, at dersom det underændringsforslag, som det ærede medlem hr. Paabøl og jeg har stillet, vedtages, vil der blive betydeligt flere penge indenfor den del af tipsmidlerne, som tilflyder „Ungdommens uddannelsesfond“ om to år, når loven udløber. Og vort formål med forslaget er at tilgodese „Ungdommens uddannelsesfond“ mest muligt. Jeg er indforstået med, at vi fortsætter med de 6 mill. kr. til uddannelsesfonden, men hvis ikke vi har flere penge der, skal den højtærede finansminister til den tid skaffe dem andre steder fra, og det vil altså sige, at der vil blive stillet større krav til skatteyderne. Derfor skal jeg stærkt anbefale, at man støtter vort underændringsforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gøre det ærede medlem hr. Heick opmærksom på, at hvis man går ind på hans tankegang: at der opnås større tilskud til uddannelsesfonden ved ret stærkt at nedsætte de beløb, der står til finansministeriets og undervisningsministeriets rådighed, betyder det, at statskassen skal lægge ud, og det vil sige, at det underændringsforslag, det ærede medlem hr. Heick stiller, ikke vil medføre nogen lettelse for statskassen.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Lars M. Olsen rettede nogle ord til mig, og jeg vil straks sige til det ærede medlem, at jeg tror, det er umuligt, at der kan opstå en virkelig frugtbar diskussion imellem os af den simple grund, at de forudsætninger, hvorfra vi går ud, er helt forskellige. Vi ser tingene fra to forskellige sider. Det kom allerede frem i de bemærkninger, hvormed det ærede medlem anbefalede tipningen. Det meget slående argument, at der virkelig kan tænkes noget værre at deltage i end tipping, slår jo én af marken lige med det samme. Ja, det kan der i høj grad, men det er ikke nok for mig.

Jeg vil gerne sige, at det, det drejer sig om her, slet ikke er, hvad det ærede medlem

[Bertel Dahlgaard.]

synes at tro. Der er ikke tale om at forhindre nogen i at gøre, hvad han vil i henseende til spil eller andet. Det, der er tale om, er, hvorvidt staten skal fremme spil, om staten skal påkalde den størst mulige spillelidenskab. Det at være forfalden til spil er en stor, stor ulykke for tusinder af hjem. Her er ikke tale om manden, der indskyder sin femogtyvøre eller sin halvtredsøre, det er ikke det, det drejer sig om. Nej, det, det drejer sig om, er disse tusinder, som bilder sig ind at kunne klare sig gennem en vanskelighed ved held eller drømmer sig til lettjent velstand. Når disse ting mødes med medfødt spilletrang, kommer de menneskelige ulykker, og det er disse ulykker, som folkettinget nu står i begreb med at ville øge. Det er det, jeg advarer imod.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen var så glad for den måde, det havde artet sig på i den tid, der er gået siden tipningens indførelse. Jeg har det indtryk, at det ærede medlem er lidt verdensfjern, ellers ville han have lagt mærke til, at i disse 7—8 år har spillementaliteten i det danske folk været i jævn og stadig vækst.

Jeg siger til slut som min opfattelse, at menneskene må selv tage ansvaret for, om de vil spille eller ej, men staten skal lade være med at forcere denne mentalitet frem. Det var en opgave for virkelige idrætsledere, der ikke blot har opgaverne, om jeg så må sige, i støvlerne, at skabe forståelse deraf. Det er udfra disse betragtninger, jeg har stillet mit underændringsforslag, som jeg indtrængende beder folketingets medlemmer om at stemme for.

Til den højtærede finansminister skal jeg sige, at argumenterne for at forhøje maksimumsgevinsten fra 50 000 til 100 000 kr. synes jeg heller ikke var slående. Da vi i sin tid vedtog tipsloven her i folketinget, havde folketingets medlemmer en instinktiv følelse af, at vi her var ved noget af det centrale, om man fra folketingets side virkelig ville heppe spillet op, eller om man ville holde sig nede på det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts femogtyvøresniveau, om jeg så må sige. Jeg takker iøvrigt det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft for de venlige ord, han sagde om en del af mit underændringsforslag, idet jeg beder und-

skyldte, at jeg ikke var opmærksom på, at det ærede medlem henvendte sig til mig på det pågældende tidspunkt. Man havde som sagt en instinktmæssig følelse af, at her var man faktisk ved noget centralt. Jeg minder om, at dengang, i 1948, samlede her i tinget 54 medlemmer om et forslag om en langt mindre maksimumsgevinst, og de 50 000 kr. blev vedtaget med kun 62 stemmer mod de 54. Man må i høj grad gøre sig klart, hvad det betyder.

Må jeg så iøvrigt sige til den højtærede minister, at andre landes unoder gør meget sjældent noget stærkere indtryk på mig. Jeg vil slutte med at rette et par spørgsmål til den højtærede minister. For det første vil jeg gerne spørge: Er det nu hensigten, at der fra tipsselskabet eller måske fra finansministeriet skal udgå en virkelig propaganda med opfordring til at spille, altså svarende til det, finansministeren plejer at sende ud med opfordring til at spare — for vi kan vel ikke vente en fælles annoncering for opsparing og spil — er det hensigten? Hvis den højtærede minister ikke kan besvare spørgsmålet for tipsselskabets vedkommende, vil jeg meget alvorligt henstille til ham at gøre forestillinger overfor tipsselskabet, så noget sådant ikke finder sted. Jeg vil meget gerne have svar herpå inden dette forslags tredie behandling. Dernæst vil jeg gerne bede den højtærede finansminister oplyse tinget om, hvor meget tipsvæsenets administration, indbefattet omkostningerne ved distributionen, koster.

Ingmar Wagner: Må jeg først sige et par bemærkninger i anledning af det ærede medlem hr. Brodthagens farverige beretning fra Nykøbing Falster. Man blev jo noget nervøs over den moralske situation dernede, det var et helt Sodoma og Gomorra, hvis man skulle tro på det ærede medlems beretning. Men man må håbe, at borgmesteren dernede gør en større indsats i fremtiden for en bedre moral blandt ungdommen. Skulle det imidlertid være så galt dernede i Nykøbing, så tror jeg dog ikke, det er så galt i andre egne af landet. Jeg tror, at idrætsungdommen har en ganske udmærket indstilling til tingene og en god moralsk standard. Jeg tror også, at Dansk Idræts-Forbunds ledere helt

[Ingmar Wagner.]

er indstillet på det princip, at idrætten selv må yde sin indsats; og at idrætten selv yder meget, er da også tilfældet. Jeg har ikke de nøjagtige tal for, hvor meget Dansk Idræts-Forbunds mange hundredestusinde medlemmer år for år yder i kontingent, men det forlyder, at det skulle være et sted mellem 12 og 15 mill. kr. om året. Det er dog en del. Altså, idrætten yder en ganske betydelig del selv, og hvis det kommunistiske underændringsforslag ikke bliver vedtaget — jeg må beklage, hvis det skulle gå så galt — kunne det ærede medlem hr. Brodthagen og jeg måske få gennemført ved tredje behandling det princip, det ærede medlem kæmper for i Nykøbing, nemlig at staten skal give lige så meget, som idrætten yder; lad os prøve at få det sat i forhold til kontingentet. Det vil betyde et ganske betydeligt fremskridt, hvis staten vil yde lige så meget, som idrætsudøverne selv yder. Hvis det er rigtigt, at det er mellem 12 og 15 millioner kr. om året, tror jeg, idrætten vil være glad for en sådan håndsrækning.

Det er blevet nævnt, at idrætten indtil nu har modtaget 40 mill. kr. af tipstjenesten. Dette tal er forkert. Jeg kan ikke sige bestemt, hvad tallet er, men det er godt og vel 20 mill. kr. Det er altså desværre ikke rigtigt, at idrætten har fået så meget, som det er blevet sagt, men i vort naboland Norge — jeg ved ikke, om det er derfra, tallet stammer — har sporten i fjor ifølge dagspressen fået 8 mill. kr. af tipstjenesten og videnskaben 22 mill. kr. Det er, fordi man i Norge har det princip, at tipstjenestens formål er støtte til sporten og til kulturelle og videnskabelige formål. Det kommunistiske forslag skal ses som udtryk for vort ønske om indførelse af de samme tilstande i Danmark med hensyn til tipningen, som findes i Norge.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning i anledning af, at forskellige røster har hævet sig vedrørende det særlig umoralske i at ophæve rækkebegrænsningen; blandt andre det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var, forstod jeg, lidt ked af, at denne ophævelse er kædet til lovforslaget. Heroverfor vil jeg hævde, at den bestående ordning netop

giver mulighed for højst uheldige forhold. Man spiller nemlig på lånte eller endogså fingerede navne, hvorved man kommer ud over den begrænsning på 48 rækker, som er fastsat i den nugældende ordning. Jeg er ikke på nogen måde ked af at være med til at gennemføre en nyordning, der afskaffer denne form for umoralitet.

Jeg forstår iøvrigt ikke, hvorfor man i statsmoralens navn vender sig så stærkt netop imod tipsloven. Staten holder sit eget landsomfattende klasselotteri, og vi har mange andre former for spil. Når det er tilfældet, og når adgangen til at deltage i klasselotteriet fornylig er blevet udvidet, synes jeg, det er en lille smule søgt, at man vender sig så stærkt mod tipningen, fordi der gennem en udvidelse af den tilsigtes at skaffe flere penge til ungdommens idrætsliv, dens friluftsliv og en række andre kulturelle, sociale og almennyttige formål.

Jeg takker den højtærede finansminister for hans venlige bemærkninger og for det tilsagn, ministeren gav vedrørende de kulturelle, sociale og andre almennyttige formål, jeg omtalte i mit første indlæg. Jeg takker også ministeren for den forståelse, han lagde for dagen overfor den tanke, jeg rejste, at give et begyndelsesbeløb til den fond, som professor Warburg anser for meget betydningsfuld for den videre hjerteforskning. Nu forstod jeg på ministeren, at der ligger et andragende om 40 000 kr., men det er vist specielt til idrætslægerne arbejde. Dette ligger jo noget udenfor det, jeg omtalte. Det er et andet lægevidenskabeligt arbejde, det her drejer sig om; det er i virkeligheden den forskning, som skal ligge til grund for den kontrol, idrætslægerne fremtidig skal kunne udøve overfor den ungdom, der ønsker at deltage i idrætslivet. Det ville glæde mig, hvis det var den højtærede finansminister muligt at give et lidt mere positivt tilsagn om, at for så vidt vi når op på de 10 mill. kr., vil han velvilligt overveje at give dette begyndelsesbeløb til den særlige forskning, jeg her har talt om.

(Kort bemærkning).

Ole Bjørn Kraft: Til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen vil jeg gerne sige, at om man har reglen om de 48 rækker,

[Ole Bjørn Kraft.]

eller man ikke har den, gør det hverken mere eller mindre moralsk. Jeg har heller ikke sagt noget som helst i den retning, at det skulle være umoralsk at ophæve reglen eller mere moralsk at have den. Det har ikke noget med det at gøre. Jeg synes, det er en regel, som er fornuftig at have for at lægge en vis dæmper på spillelysten; det er motiveringen for at bevare den. Det argument, som det ærede medlem brugte, at den bliver overtrådt og man altså kan omgå den på den ene eller den anden måde, er et argument, der ikke kan bruges. Der sker på mange forskellige områder overtrædelser, som man heller ikke synes er berettigede, og som man søger at standse.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sige, at reglen bliver måske ikke formelt overtrådt, men reelt ved, at en tipper bruger venners og bekendtes og onklers og tanters navne. Derfor tror jeg ikke, der ligger nogen begrænsning i den regel, vi har, og derfor kan vi lige så godt ophæve den.

Jeg vil gøre det ærede medlem hr. Ingmar Wagner opmærksom på, at det ikke er staten alene, der yder tilskud til idrætten, kommunerne gør det i stort omfang.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kan jeg sige, at jeg ønsker ikke at tilskynde tipsselskabet til at iværksætte nogen voldsom reklamekampagne, tværtom; hvis dette skulle være tilfældet, ville jeg gerne dæmpe sådanne lyster, men jeg tror ikke, det er tilfældet. Såvidt jeg har forstået, er et af de ønsker, man har, når en ny ordning bliver gennemført, ved en beskeden plakat på de steder, hvor man forhandler kuponerne, at gøre opmærksom på, hvordan det nye system er.

Endelig spurgte det ærede medlem mig om administrationsudgifterne. De er for en omsætning på noget over 50 mill. kr. 2½ mill. kr. til centraladministrationen og 4½ mill. kr. til dem, der distribuerer kuponerne.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen

spurgte, om jeg ikke lidt varmere kunne overveje at give nogle penge til et sådant fond, som professor Warburg har foreslået. Jeg er nu altid lidt betænkelig ved at begynde at dele ud af pengene, før vi har dem, men hvis det skulle vise sig, at man gennem øget tipning får flere penge i kassen, tror jeg nok, det var et af de formål, jeg ville se på med stor velvilje.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Jeg vil bare lige gøre den korte bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at en af de opgaver, vi også har i det høje ting, er at skrive lovene, så de færrest mulige overtrædelser finder sted.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for oplysningen om administrationsudgifterne for tipsvæsenet. Nu da finansministeren har talt, må jeg åbenbare, at jeg vidste det godt i forvejen, men jeg ønskede virkelig, at landets finansminister skulle sige til landets befolkning, at man anvender 7 mill. kr. på administrationen af tipningen her i landet. Mon det ikke kunne få nogle mennesker til at tænke lidt på Oxenstiernas gamle ord om, med hvor stor eller lille visdom verden regeres?

Forslag om motiveret dagsorden af Ingmar Wagner (se sp. 3704)

forkastedes med 123 stemmer mod 5; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Hermed sluttede forhandlingen.

Underændringsforslaget udenfor betænkningen af *Ingmar Wagner, Ragnhild Andersen, Alfred Jensen* og *Aksel Larsen* (se sp. 3692)

forkastedes med 119 stemmer mod 5; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Underændringsforslaget (nr. 2) i betænkningen

forkastedes med 95 stemmer mod 11; 25 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Efter anmodning skal jeg lade foretage delt afstemning over underændringsforslaget udenfor betænkningen af *Bertel Dahlgaard* (se sp. 3692—93).

Stk. 1 i den foreslåede nye § 6 („Ingen gevinst . . . tipskuponen.“)

forkastedes med 92 stemmer mod 27; 9 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Stk. 2 i den foreslåede nye § 6 („Ingen person . . . præmier.“)

forkastedes med 91 stemmer mod 24; 13 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Det foreslåede nye punktum i § 7, stk. 1, 2. led, 1. afsnit („Såfremt der . . . statsafgift.“),

forkastedes med 103 stemmer mod 11; 13 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Underændringsforslaget udenfor betænkningen af *Bertel Dahlgaard* (sesp. 3692—93) var dermed bortfaldet.

Ændringsforslaget (nr. 1) i betænkningen om en ny affattelse af lovforslagets tekst

vedtoges med 100 stemmer mod 12; 16 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredie behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1956 til 31. marts 1957.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1498, 1579, 1700, 1836, 1878, 1981, 2019 og 2205, finansudvalgets betænkning i tillæg D. sp. 2429).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredie behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Thestrup): Af betænkningen fra folketingets finansudvalg over finanslovsforslaget for finansåret fra 1. april 1956 til 31. marts 1957 fremgår det, at finansudvalget har stillet en række skriftlige spørgsmål til ministrene. Under de respektive paragraffer er anført svarene på disse spørgsmål.

Det fremgår ligeledes af betænkningen, at der er holdt en del samråd med ministrene, og også de forskellige samråds svar er opført under de respektive paragraffer.

Finansudvalget har i år, som tidligere, ikke stillet ændringsforslag til anden behandling, idet man anser det for mere hensigtsmæssigt at samle ændringsforslagene til tredie behandling.

Aksel Larsen: Det ville være synd at sige, at udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Thestrups bemærkninger giver anledning til udtalelser, og det ligger tilmed sådan, at der ikke er ændringsforslag, så dem kan jeg heller ikke udtale mig om. Men det må være tilladt, når der nu i forholdtvis god tid — selvom det kun er forholdtvis god tid — henvises til, at ændringsforslagene vil komme ved tredie behandling, at sige, at det ville være ganske hyggeligt for os, der er, om jeg så må sige, menige medlemmer af tinget, efterdi vort parti ingen repræsentant har i finansudvalget, om vi fik betænkningen med ændringsforslagene ikke blot et par timer, før sagen skal til tredie behandling i tinget, men nogle dage før, så vi havde en minimal chance for i det mindste at gennemlæse ændringsforslagene og vide, hvad det er, der skal stemmes om ved tredie behandling.

Vi er ikke forvænt i så henseende. År efter år oplever vi, at vi får de ofte flere hundrede ændringsforslag, der kommer fra finansudvalget, en dags tid, før de skal behandles i tinget, så at vi faktisk ikke har mulighed for at danne os en begrundet mening om dem eller med god samvittighed at tage stilling til dem. Vi har gang